

Predica de la Krefeld, 04 martie 2006

Ewald Frank

[Se cântă...] Vă salut și eu pe toți, în Numele scump al Domnului; vă urez bun venit tuturor celor veniți de aproape și de departe. Ne bucurăm că iarna nu v-a împiedicat să veniți. Voi ați venit cu toții ca să ascultați Cuvântul lui Dumnezeu. Simțiți-vă ca acasă, mai ales cei care sunteți noi în mijlocul nostru. Pot să întreb cine este astăzi pentru prima dată aici? Vă rog ridicați mâinile. Unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte. Fiți bineveniți. Binecuvântat și slăvit să fie Domnul nostru. De asemenea, îi salutăm pe toți cei care ne ascultă și ne urmăresc acum. Am primit și noi saluturi de la mulți frați din multe țări: de la fratele Ionuț din București, fratele Graaf din Elveția, fratele Nbye din Republica Congo, apoi frații din America de sud, și din USA, Atlanta, Georgia, din Canada, Montreal, de la fratele Walstrem din Danemarca, fratele Daniel din Cape Town, fratele Moutiqua din Johannesburg. Frații care sunt răspândiți pretutindeni ne trimit saluturi. Apoi, fratele nostru Idoni din Orleans ne-a transmis salutări din China; noi am fost invitați să mergem acolo cât de repede se poate. Dumnezeu a deschis și acolo uși în bisericile penticostale.

Suntem recunoscători pentru toți frații care sunt azi aici. De asemenea, fratele Gilbert din Paris, fratele Kupfer, fratele Leonard din Bruxelles – Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți frații care slujesc cu Cuvântul. Frații noștri din Slovacia și Republica Cehă, Polonia, toți cei din Austria, Franța, Elveția – din întreaga Europă – Domnul Dumnezeu să ne binecuvânteze, să fie cu noi toți, să ne binecuvânteze, să ni se descopere și să ne arate în ce timp trăim, și ce este important acum.

Am niște anunțuri aici, sau niște informații pe care doresc să le amintesc pe scurt, ca să vedem cum se unesc religiile și culturile, și cum prinde contur înaintea ochilor noștri procesul de pace și de unificare. Aici este un articol de la Vatican: „*Cardinalul german vede prăpastia dintre culturi. sunt îndeajuns 1500 de ani de despărțire și de diferențe între biserica romană și biserica răsăriteană.*” Vedem cum toate aceste lucruri își urmează cursul. D-na Laura Bush vorbește despre audiența pe care a avut-o la papa: „*A fost cel mai mare privilegiu din viața mea că am avut șansa să-l salut pe....*” Celălalt cuvânt nu doresc să-l pronunț. [„sanctitatea sa” – n.tr.]. Avem apoi ordinarea demnitarilor ce va avea loc în 24 martie. Și aici scrie negru pe alb: „*Arhiepiscopul William Joseph Levada va fi ordonat primul.*” El este un bărbat din California, născut în America de Sud, și are toate șansele să fie următorul papă.

Apoi pe scurt, un anunț tot de la Vatican: „*Conciliul Vatican II învață că...*” acum țineți-vă bine: „*...învață că biserica catolică este și rămâne pentru totdeauna Biserica lui Hristos.*” Apoi continuă: „*Unica Biserică a lui Hristos este biserica catolică și este condusă de succesorul lui Petru și episcopii care sunt în părtășie cu el.*” Mai mult nu vreau să citesc... Dar poate că și pasajul acesta: „*Biserica catolică este și rămâne pentru totdeauna Biserica lui Hristos.*” Aceasta este hotărârea conciliului și este învățătura bisericii romano-catolice. Ce să mai spunem noi la asemenea lucruri? Noi cu toții știm că există o singură Biserică a lui Isus Hristos, Biserica celor întâi născuți, oameni care au trăit personal harul lui Dumnezeu.

Tot de la Vatican, despre ecumenism și despre întâlnirea celor 3000 de delegați în Porto Alegre: „*Lumina lui Hristos va străluci numai dacă mergem cu îndrăzneală pe calea împăcării și a unității.*” Conform 2 Cor. 5, noi trebuie să predicăm împăcarea cu Dumnezeu prin Isus Hristos Domnul nostru. Soluția nu este împăcarea dintre biserici – numai împăcarea cu Dumnezeu așa cum s-a petrecut pe crucea Golgotei: aceasta este soluția!

Apoi spune aici că în septembrie 2007 „*Dorința voastră se va împlini în pelerinajul european și ecumenic. Punctul culminant va fi o adunare în orașul Sibiu, România.*” Lucrurile sunt în curs de desfășurare pentru a se produce unirea bisericilor mari, apoi a tuturor celorlalte biserici și direcții de credință.

Încă o relatare aici: „*În noiembrie 2006 papa vizitează Turcia, apoi continuă cu cel mai înalt prelat al bisericii romano catolice din Ierusalim, Israel.*” Un arhiepiscop catolic arab, un om învățat, care a studiat Talmudul, este acum pe locul 1 în Ierusalim. Ce să mai spunem la toate acestea? V-am promis că nu vom ocupa mult timp cu aceste lucruri. Doresc doar să fac următoarea remarcă, fără a jigni pe nimeni: de exemplu, dacă biserica romano catolică spune „*Noi suntem singura biserică pe care a înființat-o Hristos – suntem biserica ce i-a fost predată lui Petru, iar noi suntem succesorii lui*”, fiți sinceri acum: ce pot să facă oamenii, decât să creadă ceea ce li se spune? Dar ei cred aceste lucruri numai dacă nu cunosc Biblia și istoria. De aceea este nevoie de informație divină din Scriptură și de asemenea din istorie. Oricine a studiat numai un semestru, știe că primele trei secole au trecut fără să existe o biserică romano catolică. Toți știu că până la ultima prigoană care s-a încheiat în 310, în vremea lui Dioclețian, bisericile creștine erau răspândite și erau prigonite. Numai în anul 311 mama lui Constantin a călătorit la Ierusalim și a urmat un punct de cotitură. Eu amintesc aceste lucruri numai ca toți să știe că nici o biserică, indiferent cum s-ar numi aceasta, nu se întoarce la originea din Ierusalim. Iar acum noi avem sarcina să vestim Cuvântul original, adevărata evanghelie a lui Isus Hristos, ca să fim aduși înapoi la început...

Dar încă un punct important aici: în toate cultele protestante se recită același crez. Fratele Mehnert și cu mine am fost foarte surprinși când am auzit într-o biserică pentecostală din Manilla crezul romano catolic rostit cu voce tare de către toți membrii bisericii: „*Cred în singura biserică catolică-apostolică.*” De ce se întâmplă astfel? Pentru că oamenii nu cercetează aceste lucruri, ci ei cred că aceasta este biserica. De aceea au dorința, sau cel puțin nu se mai opun să se întoarcă înapoi la Roma. Și acest lucru se potrivește cu Apoc. 17, unde fiicele se întorc în sânul mamei, și tot acest amestec se numește în sfânta Scriptură „Babilonul cel mare”.

Și acum închipuiți-vă: noi, turma cea mai mică, disprețuiți ca nimeni altcineva de pe pământ, am găsit har înaintea lui Dumnezeu, ca în timpul acesta să auzim adevăratul Său Cuvânt și să-l credem și să ne lăsăm corecți de Scripturi.

Acum un cuvânt pentru toți aceia care au auzit despre islam. Cu siguranță că suntem de acord că din 11 septembrie 2001 am primit multe informații despre islam. Voi ați auzit că șeful de la Teheran a spus că Israelul nu are dreptul să existe. Închipuiți-vă numai... Anul acesta se împlinesc 3010 ani de când a fost rânduit David ca împărat. În 1996 Israelul a sărbătorit 3000 de ani de când a fost pus împărat David. Și atunci să nu aibă dreptul să existe o țară pe care Dumnezeu a dat-o poporului Său? Cine are dreptul să hotărască asupra vieților altora?

Și încă un punct, acum: eu am notat aici: dacă de exemplu cei din islam cred ceea ce le-a spus Mohamed, atunci ei au primit următoarele informații: ... eu mi-am notat locul în care Mohamed a intrat într-o peșteră, a auzit un glas, și a ieșit apoi din peșteră, a privit spre cer, și Gabriel s-a arătat în cer și i-a spus: „*O, Mohamed, tu ești trimisul lui Allah, iar eu sunt Gabriel.*” Cine cunoaște islamul, știe desigur că se pretinde că este ultima descoperire pe care trebuia s-o mai dea Dumnezeu pe pământ omenirii. Și mai mult de un miliard de oameni cred acest lucru, și de aceea și necazul: ei doresc ca întreaga lume să asculte și să primească ceea ce numesc ei „descoperirea ultimă și finală”. Ce să spunem noi despre asta? Pentru noi Isus Hristos este prima și ultima descoperire personală a lui Dumnezeu pe pământ. Toate făgăduințele din Vechiul Testament s-au împlinit în El. Dar eu amintesc aceste lucruri ca să vedeți în ce necaz lăuntric ajung oamenii prin religie, fiind convinși că Mohamed a fost profetul, iar Gabriel i-a vorbit. Și după acea

ei ajung în necaz și provoacă necazuri și altora. Noi avem aici o Carte care în Vechiul Testament vestește tot planul de mântuire – prevestește totul; avem apoi Noul Testament care confirmă că tot ceea ce a vestit și a făgăduit Dumnezeu, s-a împlinit. Și îmi place să citez faptul că în Noul Testament sunt folosite de 845 de ori citate din Vechiul Testament. [...]

Noi putem deschide sfânta Scriptură – 1 Cor. 15, și putem citi că Domnul s-a descoperit după înviere alor Săi: „*După aceea S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată.*” Noi avem martori, îi avem pe oamenii lui Dumnezeu care au putut să scrie: „*ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții, - aceea vă vestim și vouă...*” Ei au fost martori oculari. Noi Îi suntem recunoscători lui Dumnezeu că Isus Hristos, Domnul nostru, spune: „*Îmi veți fi martori*”.

Frați și surori, aceste două religii principale... una spune: „*Noi suntem singura biserică a lui Hristos în care există mântuire.*” – deci, toți ceilalți trebuie să se întoarcă la biserica romano catolică. Cealaltă mare religie spune că este descoperirea ultimă și finală pe care a dat-o Dumnezeu omenirii, pe pământ. Ambele au peste un miliard de adepți. Și oamenii ajung într-un necaz lăuntric. Acum vine mesajul minunat al harului, al împăcării, al iertării, mesajul care spune că Îl putem experimenta personal pe Dumnezeu – că putem trăi o întoarcere la Dumnezeu, o naștere din nou, că Îl putem primi pe Dumnezeu în viața noastră, rugându-L să vină în inimile noastre. Apoi avem cele patru evanghelii care ne relatează evenimentele de la nașterea Domnului nostru până la înălțarea Lui – totul în detaliu. Avem apoi Faptele Apostolilor, începutul, întemeierea Bisericii nou testamentare, turnarea Duhului Sfânt și toate binecuvântările care au fost în legătură cu acest eveniment. Apoi avem biserica primară ca model, descrisă în Faptele Apostolilor. Sfânta Scriptură nu spune nimic despre un urmaș (succesor) al lui Petru, nu vorbește despre un „vicar (locuitor) al lui Hristos”. Toate aceste lucruri nu se găsesc în Scriptură. Oare cât timp vom mai putea vesti adevăratul Cuvânt, evanghelia minunată a lui Isus Hristos?

Am amintit Faptele Apostolilor... Acesta este modelul, biserica de la început... Și deseori am spus: așa cum a fost prima predică, tot așa trebuie să fie și ultima. Așa cum a fost practicat primul botez, la fel trebuie să fie și ultimul. Isus Hristos este același ieri și azi și în veci. Deci, nu o unificare globală a bisericilor și a religiilor, ci Ioan 17:23: „*Eu în ei, și Tu în Mine; - pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una.*” Și acesta este scopul adunărilor noastre. Aici nu este vorba să cădem de acord cu un anumit cult, ci este vorba să cădem de acord și să ne conformăm lui Dumnezeu și Cuvântului Său. Noi trebuie să credem așa cum zice Scriptura.

Avem apoi epistolele apostolilor, în care sunt arătate viața Bisericii, darurile, slujbele, în legătură cu desăvârșirea și zidirea Bisericii. Apoi avem diferitele teme despre vremea sfârșitului, despre prima înviere, despre a doua înviere, despre Împărăția de o mie de ani – de fapt despre toate temele planului de mântuire al Dumnezeului nostru: totul se găsește într-o singură Carte. Iar Duhul lui Dumnezeu călăuzește în tot adevărul. Dar noi trebuie să ne lăsăm călăuziți de Duhul lui Dumnezeu.

Apoi, după toate epistolele avem și cele 22 de capitole ale Apocalipsei, în care sunt arătate ultimele lucruri. În limbajul internațional se numește „Apocalipsa” – descoperirea tuturor lucrurilor ce se vor petrece la sfârșitul timpului de har, sau ceea ce se va întâmpla la sfârșitul acestei epoci. Și după aceea apar cei ce interpretează Biblia, și după ce citesc Apoc. 1.10 „*În ziua Domnului eram în Duhul*”, ei scriu că era vorba despre o zi de duminică. Eu spun acest lucru cu un motiv: Îi mulțumim lui Dumnezeu din inimă că ne-a deschis înțelegerea pentru Scriptură. Dacă în Vechiul Testament este scris fie în Isaia 13, fie în Ioel 2, Țefania 2, în Maleahi, despre ziua Domnului, noi știm ce cuprinde ziua Domnului, și ce se va întâmpla în acest timp. Ce-are a face sabbatul sau duminica cu ziua Domnului? Pavel scrie că „*ziua Domnului va veni ca un hoț*

noaptea”, iar Petru spune la fel. Apoi avem o descriere cuprinzătoare despre ceea ce se va întâmpla în ziua Domnului până în Apoc. 6 de la v. 12, unde este scris ceea ce fusese deja vestit în Vechiul și în Noul Testament. Citesc un verset în această legătură; Apoc. 6.12: „*Când a rupt Mielul pecetea a șasea, m-am uitat, și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ. Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sângele.*” Se poate citi mai departe... Iar la sfârșit, în v. 17, spune: „*căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?*” Și Petru spusese deja în Fapte 2, în prima lui predică... și acest lucru este ceva minunat. La început, acum două mii de ani, Petru cunoștea deja lucrurile. Este scris în Fapte 2.20: „*soarele se va preface în întuneric, și luna în sânge, înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită.*” Puteți citi și în Ioel 2 – acolo este scris de asemenea despre ziua Domnului...noi am citit de multe ori și am arătat lucrul acesta. De ce spunem aceste lucruri acum? Vreau să spun că sunt întristat în inimă pentru că vremea harului se încheie și omenirea este în întuneric. De fapt prin religie omenirea este condusă pe lângă Dumnezeu și pe lângă Cuvântul Său. Versetele biblice sunt folosite ca o podoabă; și care este rezultatul? Pierzarea!!! Orbii îi conduc pe orbi, iar la urmă și unii și alții vor cădea în groapă. Pentru noi aceste lucruri constituie un necaz lăuntric. Noi dorim să fim de ajutor, și dorim să dăm mai departe ultima chemare prin care omenirea este avertizată încă odată că vremea harului se încheie iar după aceea va veni ziua cea mare și înfricoșată a Domnului.

Frați și surori, noi cu adevărat avem de la Dumnezeu o mare responsabilitate de a vesti adevărul Cuvântului pentru ca și ultimii pe care Dumnezeu dorește să-i mai cheme afară să audă această sfântă chemare dumnezeiască și să-L poată urma pe Domnul.

Fratele Russ a citit deja din acest Psalm și eu aș dori să citesc numai câteva versete din Ps. 98, apoi ne întoarcem Apocalipsa. În Ps. 96 am citit cu toții: „*Cântați Domnului o cântare nouă!*” La fel începe Ps. 98: „*Cântați Domnului o cântare nouă, căci El a făcut minuni.*” [în germană spune: „căci El a isprăvit lucruri minunate” – n.tr.] Mă gândesc acum la Ioan 19.13, unde Domnul a strigat: „*S-a isprăvit!*” El a isprăvit lucruri minunate. „*Dreapta și brațul Lui cel sfânt I-au venit în ajutor. Domnul și-a arătat mântuirea, și-a descoperit dreptatea înaintea neamurilor. Și-a adus aminte de bunătatea și credincioșia Lui față de casa lui Israel: toate marginile pământului au văzut mântuirea Dumnezeului nostru.*” Noi încă ne mai aflăm în ziua mântuirii, în vremea harului. Însă vremea harului a avut un început și va avea un sfârșit. Și noi suntem convinși că am ajuns acum la sfârșitul vremii de sfârșit, și toate prorociile biblice sunt acum în curs de împlinire. Nu vrem să intrăm în partea politică, care se referă la națiunile din jurul Israelului, și la ceea ce se întâmplă cu națiunile din nord și din răsărit... Avem suficiente prorocii biblice care se împlinesc în timpul acesta. Și nu mai este necesar să fie interpretate, ci să fie văzute în împlinirea lor.

Apoi în Apoc. 5 de la v. 5, se vorbește despre o cântare nouă. În Vechiul Testament se spunea: „*Cântați Domnului o cântare nouă!*” Aici, în Apocalipsa 5.9 spune: „*Și cântau o cântare nouă, și ziceau: „Vrednic ești tu să iei cartea și să-i rupi pecețile: căci ai fost înjunghiat, și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și ei vor împărăți pe pământ!”* În Vechiul Testament se spunea: „*Cântați Domnului o cântare nouă!*” Aici în Apocalipsa este cântată, mai întâi de către aceia care sunt în cer, apoi de către toată mulțimea răscumpărată din toate popoarele, limbile și neamurile.

Frați și surori, în ultima vreme noi am vorbit mai ales despre chemarea afară, despre despărțire, despre aducerea la starea de la început. Am spus cum mai întâi Dumnezeu l-a ales pe Avraam – Gen. 12. Domnul a vorbit personal cu Avraam, i S-a descoperit, i-a făgăduit că-l va binecuvânta, și în capitolele următoare i-a dat făgăduințe. Apoi îi vedem pe Isaac și Iacov, și pe cei 12 patriarhi, și vedem cum au ajuns în robie, și cum după 430 de ani a avut loc conducerea

afară, pentru că Dumnezeu îi spusese lui Avraam: „Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară, care nu va fi a ei; acolo va fi robită, și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani. Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu: și pe urmă va ieși de-acolo cu mari bogății.” A fost o despărțire de celelalte neamuri; chiar dacă au trăit în mijlocul unui alt popor, ei au fost despărțiți ca popor închinat Domnului pentru un anumit scop, și anume ca să vestească planul de mântuire și să fie o umbră a ceea ce se va întâmpla în Noul Testament. Și privind în urmă noi putem să spunem că s-a și întâmplat. Vedem ambele lucruri: vedem Vechiul Testament și vedem Noul Testament și ne bucurăm că Dumnezeu veghează asupra Cuvântului Său, și El va face lucrul acesta până ce vom vedea împlinirea lucrurilor crezute.

Despre ce este vorba acum? Este vorba despre tine și despre mine, este vorba despre noi personal, despre fiecare în parte, ca noi să ajungem cu adevărat în legătură cu Dumnezeu, să nu avem numai o religie sau vreun crez oarecare, ci să credem așa cum spune Scriptura și să avem propriile noastre trăiri de mântuire cu Dumnezeu; cu adevărat Duhul să ne dovedească vinovați în ceea ce privește păcatul, necredința, neprihănirea... Așa cum ni se spune în Ioan 16:8 „Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata.” Și în clipa când Duhul lui Dumnezeu ne dovedește vinovați în ceea ce privește păcatul, judecata și neprihănirea, atunci lacrimile încep să curgă, și noi venim la Domnul așa cum suntem, ne dedicăm Lui viețile noastre, și recunoaștem că judecata a venit peste noi, că vina apăsa greu asupra noastră și că vina noastră și păcatul a fost pusă pe Mielul lui Dumnezeu. Așa cum a spus Ioan Botezătorul: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!”

Frați și surori, noi nu putem vorbi despre desăvârșire dacă nu vorbim despre începutul unui credincios, despre cum ajungi credincios. Voi cu toții cunoașteți mărturia mea: aș dori s-o repet. Eu am dorit să vestesc Cuvântul în așa fel încât toți cei ce vor auzi Cuvântul lui Dumnezeu din gura mea, să fie cu Domnul. Acesta este scopul. Voi nu veniți aici ca să ascultați cuvintele oamenilor, ci ca să ascultați Cuvântul veșnic al lui Dumnezeu. Și așa cum scrie în Apoc. 14.6, este o evanghelie veșnică.

Acum ascultați cu atenție: chemarea afară se adresează numai poporului lui Dumnezeu. Și noi trebuie să luăm seama la aceasta. Nu este vorba de o chemare generală, cum se face la o evanghelizare, ci „Ieșiți [„voi, poporul Meu”] din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei.” Noi trebuie să facem parte din poporul lui Dumnezeu. Și ca să vorbim ca Pavel, trebuie să fim mădulari în Trupul lui Isus Hristos. Aici este miezul: Biserica este comparată cu un trup supus capului. Sigur că trupul este în legătură cu capul, iar capul în legătură cu trupul. Și capul controlează tot trupul, și pe fiecare mădular. Acest lucru vrea să ne arate că numai cine aparține cu adevărat poporului lui Dumnezeu, cine face parte din Trupul lui Hristos, va putea să asculte ce spune Bisericilor Duhul. De aceea Pavel scrie că omul firesc nu primește lucrurile Duhului, pentru că aceste lucruri trebuie deosebite și înțelese di punct de vedere duhovnicesc. Noi am spus de asemenea și următorul lucru: mesajul din Apoc. 2 și 3 se adresează de șapte ori mesagerului, iar la sfârșit spune întotdeauna „Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul.” Nu spune „Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor mesagerul”, ci spune „Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul prin Cuvânt.” Noi am putut deosebi și lucrul acesta prin Duhul.

Deci, aici în 2 Cor. 6 despărțirea, chemarea afară, va fi primită numai de către oameni rânduți să facă parte din Biserica Mireasă, care vor avea parte de prima înviere; pentru că numai cei ce aparțin Bisericii Mirese vor asculta glasul Mirelui. De aceea în Mat. 25 are loc strigarea de la miezul nopții: „Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!” Și acesta este timpul în care trăim noi acum. De asemenea dacă noi amintim deseori că fratele Branham a fost folosit de Dumnezeu într-un mod foarte deosebit, atunci nu mergem de colo-colo spunând „Fratele Branham a spus” sau

„Prorocul a spus”, ci noi suntem călăuziți în Cuvânt, și Cuvântul o spune – Cuvântul este absolutul! Cuvântul este autoritatea finală. Și lucrul acesta ne deosebește pe noi de diferitele direcții din cadrul mesajului timpului de sfârșit. Noi am fost aduși înapoi la Cuvântul original. De asemenea, lucrul acesta trebuie spus de repetate ori: chiar și cel mai mare proroc nu poate să fie decât un îndrumător, dar Domnul este Calea. Cel mai mare proroc poate să predice Cuvântul, dar Domnul este Cuvântul. Cel mai mare proroc poate predica adevărul, dar Domnul este adevărul. Domnul nostru este Calea, Adevărul și Viața.

Și astfel noi am înțeles prin harul lui Dumnezeu, sau ne-a fost dăruit prin descoperire faptul că Dumnezeu, ca și acum două mii de ani când l-a trimis pe Ioan Botezătorul ca pe un bărbat însărcinat de Dumnezeu, chemat de Dumnezeu, ca împlinire a ceea ce este scris în Maleahi 3.1... Dar punctul principal este acesta: când s-a încheiat slujba celui ce a pregătit calea, toți au primit legătura cu următoarea slujbă și L-au putut urma pe Domnul pentru care fusese pregătită calea, pentru ca Mirele și Mireasa să se întâlnească. Tot așa este și cu slujba fratelui Branham – ca totul să fie readus în starea corectă. Totul este reșezat, dar reșezarea este lucrarea lui Dumnezeu – este lucrarea (treaba) lui Dumnezeu în poporul Său care-L crede pe El în timpul acesta. Și înainte ca făgăduințele să se îplinească, trebuie să le credem din toată inima – apoi vom avea parte și de împlinirea lor. Haideți să citim două sau trei versete care ne arată ce înseamnă și ce rezultat are Cuvântul în cei care-l cred, care-l primesc și care după aceea umblă în lumina Cuvântului.

1 Ioan 5 – am putea citi aici de la 11-13. Mai întâi este vorba despre legătura noastră cu Dumnezeu: „Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică.” Apoi rezumatul, în v. 19-20: „Știm că suntem din Dumnezeu și că toată lumea zace în cel rău.” Frați și surori, scumpi prieteni, mai devreme am menționat religiile și ne-am referit pe scurt la ceea ce cred acestea despre ele însele, conform crezului lor, conform religiei sau doctrinei lor. Noi avem aici comparația făcută de Ioan, când spune: „Știm că suntem din Dumnezeu și că toată lumea zace în cel rău.” Toată lumea religioasă a fost înșelată și mințită până în ziua de azi. Cel mai îngrozitor lucru este că... Dacă există minciună și înșelătorie în religiile păgâne, lucrul acesta poate că s-ar înțelege cumva... dar dacă până și în credința care ne-a fost dată... sigur că în Biblie nu este scris cuvântul „creștinism”, dar haideți s-o lăsăm așa acum... în creștinism sunt 347 de biserici diferite în care le sunt prezentate oamenilor interpretări, învățături și păreri diferite, și tuturor li se spune că dacă ei cred în felul acela în care au fost învățați, vor fi mântuiți, iar celor cărora nu le ajunge acesta li se promite și ultima ungere și după aceea totul va fi OK... Ce va fi cu acei oameni când se vor trezi de cealaltă parte blestemând toată tărașenia aceasta cu religia, pentru că au fost duși în rătăcire? Frați și surori, veșnicia este lungă. Dacă ar exista o a doua șansă în care să corectăm lucrurile, atunci n-am trata aceste lucruri cu atâta seriozitate acum. Nu există o a doua șansă. Evrei 9.27: „oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata.” Știți cu toții...eu am fost în călătoria misionare în lumea întregă. Poate nici n-ar trebui să amintesc aici...Dar împreună cu fratele Mehnert am vizitat Templul Șarpelui din Bangkok – și cu adevărat începi să simți altfel... Acolo oamenii cred în șerpii aceia, se închină acelor șerpi – este de neînțeles. Eu am văzut și în India cum elefantul a primit o bancnotă de zece rupii, și cum și-a pus trompa pe capul oamenilor, binecuvântându-i. Am fost în Templul de Aur – mi-am scos și eu pantofii, ca toți ceilalți; nu mi-a plăcut s-o fac, dar am fost nevoit. Și am văzut ce este prezentat acolo. Eu nu am umblat prin lumea aceasta cu ochii închiși. Am văzut lumea și religiile, am trăit lucrurile pe viu. Pretutindeni se aduce închinare, pretutindeni se pare că există evlavie, și totuși oamenii sunt conduși în rătăcire. Spuneți-mi, cine mai poate suporta aceste lucruri? Cine se mai

poate uita la aceste lucruri? Eu mă întreb cât timp se va mai uita Dumnezeu la aceste lucruri? Toată lumea este condusă pe lângă El și merge la pierzare. Dacă pentru hinduși vaca este sfântă, este treaba lor, dar și eu trebuie să am dreptul să le spun acelor oameni adevărul: vaca este doar o vacă, dar mântuirea este în Domnul nostru. Dacă te trezești devreme dimineața, așa cum fac eu din tinerețe, și ieși afară, atunci vezi cum hindusul arde balega vacii și se mânjește cu aceasta pe frunte ca să se dedice lui Krishna.

Frați și surori, eu menționez aceste lucruri astăzi dintr-un singur motiv: pentru că mă întristează. Domnul și Răscumpărătorul nostru a chemat din toate popoarele, limbile și neamurile – așa am citit. El Și-a chemat afară Biserica, poporul. Și doresc ca noi să ne rugăm, dar cu adevărat să ne rugăm având în vedere lucrurile amintite azi, ca Dumnezeu să clatine cerurile și pământul, să mai facă încă odată ceva; nu pentru mine, și poate nici pentru voi, ci pentru cei care umblă până în ziua de azi pe calea largă ce duce la pierzare.

Apoi ne uităm la noi în țară, și noi suntem priviți aici ca oameni care resping sfânta treime, și astfel suntem eretici. Ce este o erezie? Învățătura Bibliei nu este erezie. Erezie este numai ceea ce nu învață Biblia. Astfel, noi provocăm pe toată lumea, și mai ales pe cei de aici din țara noastră: unde se vorbește în Biblie despre o trinitate? Unde se vorbește în Biblie despre trei persoane divine care se sfătuiesc una cu alta? Unde scrie în Biblie că Tatăl a zămislit și a născut un Fiu în ceruri, în veșnicie? Unde scrie în Biblie măcar o singură dată „Fiu ceresc”, sau „Duh ceresc”? Sigur că este scris „Tatăl nostru care ești în ceruri”, pentru că Dumnezeu a devenit Tatăl nostru prin Isus Hristos, Domnul nostru. Adevărul rămâne adevăr iar minciuna rămâne minciună și înșelătorie, și trebuie respinsă.

Și următorul punct, despre botez; marea acuzație referitoare la botez... Care este botezul biblic? Așa cum a botezat Petru? Așa cum a botezat Pavel? Așa cum a botezat Filip? Sau așa cum s-a hotărât cândva la vreun conciliu? Noi am spus și acest lucru aici, în locul acesta, și-o vom spune în toată lumea: noi nu credem ceea ce au spus „părinții” bisericii în crezurile lor. Și apropo, eu nu cred în nici o biserică. Eu cred în Isus Hristos care a răscumpărat Biserica, care zidește Biserica din care noi putem face parte prin harul Său. Dacă cineva spune „*eu cred în sfânta biserică apostolică romano catolică*” ...la ce folosește să crezi într-o biserică? Absolut la nimic. În calea oamenilor sunt puse piedici, iar ei nu trec peste acestea. De aceea este scris „*Pregătiți calea Domnului, neteziți-I cărările*”, lăsați poporul lui Dumnezeu să meargă. Așa cum este scris: „*Lasă pe poporul Meu să plece...*” La fel este în vremea noastră.

În zilele biblice erau botezați numai cei deveniți credincioși, conform mării trimiteri: „*Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit*”. Mai întâi trebuie să se creadă. Apoi mergem la Romani 10. „*Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului?*” Frați și surori doresc să știți acest lucru: în locul acesta noi credem numai așa cum spune sfânta Scriptură. Alții cred alte lucruri, de aceea nu trebuie să ne luăm după ei. Sarcina noastră rămâne până la sfârșit să chemăm afară. Dar înainte ca noi să-i putem chema pe alții afară, noi trebuie să fi ieșit mai întâi afară. Puteți citi în Fapte 13: acolo a avut loc o punere deoparte a slujbelor. Dar în cap. 19 a avut loc o despărțire a celor ce credeau, de cei care nu credeau; a fost un eveniment foarte important. Fapte 13.1-3. Citesc numai v. 2-3: „*Pe când slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: „Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.” Atunci, după ce au postit și s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei, și i-au lăsat să plece.*” Deci, „puneți-Mi deoparte acești doi bărbați pentru lucrarea la care i-am chemat”. Apoi urmează despărțirea între cei care au ascultat Cuvântul, și cei care nu l-au ascultat și nu l-au crezut. Fapte 19 de la v. 8: „*În urmă, Pavel a intrat în sinagogă, unde vorbea cu îndrăzneală. Timp de trei luni a vorbit cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu, și căuta să înduplece pe cei ce-l ascultau.*”

Dar, fiindcă unii rămâneau împietriți și necredincioși, și vorbeau de rău Calea Domnului înaintea norodului, Pavel a plecat de la ei, a despărțit pe ucenici de ei, și a învățat în fiecare zi pe norod în școala unuia numit Tiran.” Deci, mai întâi a avut loc punerea deoparte a celor ce trebuiau să vestească mesajul divin, iar apoi a urmat despărțirea celor ce au crezut mesajul divin. Noi am trăit acest lucru de multe ori în diverse țări. Într-o zi vine o despărțire. Și Domnul a spus: „*Eu am venit în lumea aceasta ...să despart ...ca cei ce nu văd, să vadă, și cei ce văd, să ajungă orbi.*” Atunci cărturarii au întrebat: „*Doar n-om fi și noi orbi!*” Și Domnul a răspuns: „*Dacă ați fi orbi n-ați avea păcat; dar acum ziceți: „Vedem.” Tocmai de aceea, păcatul vostru rămâne.*”

Haideți să facem un rezumat al lucrurilor pe care am încercat să le spunem aici într-un mod foarte simplu. Noi dorim să arătăm că Dumnezeu rămâne cu planul Său de mântuire, că nimic nu se schimbă. Nu numai Domnul nostru rămâne neschimbat, ci fiecare învățătură, fiecare practică, de fapt tot Cuvântul lui Dumnezeu rămâne așa cum este. Și noi credem în Domnul nostru conform Ioan 7.38, așa cum zice Scriptura. Orice altceva nu este pentru noi, indiferent de ce religie sau biserică ar aparține.

Când am fost cu fratele Mehnert în universitatea catolică din Varșovia, Polonia, am avut într-o zi o pauză, și după pauză au fost puse întrebări. Și prima întrebare care mi s-a adresat a fost dacă eu cred că Maria s-a înălțat la cer trupește. Și profesorul acela era și traducătorul meu; eram acolo împreună cu o întregă clasă de studenți la teologie. Și ca din cer senin mi-a venit Cuvântul Domnului din Ioan 3.13: „*Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a pogorât din cer, adică Fiul omului, care este în cer.*” Și eu n-am avut de ales. Cunosc puțin Biblia, și am deschis-o ca să citesc... Și versetul acesta i-a lovit ca o bombă. Acestei întrebări i s-a răspuns cu un verset din Biblie. Apoi au urmat alte întrebări. Noi nu trebuie să dăm răspunsurile noastre proprii – răspunsul la fiecare întrebare este în Scripturi.

Deci, ceea ce se întâmplă în lume este cu adevărat o înșelătorie. Și dacă Ioan spune că toată lumea zace în cel rău, atunci așa este. Noi subliniem deseori că la sfârșitul timpului de har Dumnezeu aduce totul înapoi astfel ca Biserica lui Isus Hristos, turma răscumpărată prin sânge, Biserica celor întâi născuți, care ca Mireasă va fi pregătită pentru venirea Mirelui, să fie reșezată și adusă în starea ei de la început, în concordanță cu Dumnezeu și cu Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta este de fapt punctul principal din cadrul mesajului divin. Fratelui Branham i s-a spus, de asemenea: „Așa cum Ioan Botezătorul a premers prima venire a lui Hristos, tu vei fi trimis cu un mesaj ca va premerge a doua venire a lui Hristos.”

Încă ceva: vă rog să nu spuneți nimănui „Domnul meu întârzie.” Și nimeni să nu spună că știe ziua sau ceasul; dar noi toți să înțelegem că Domnul nostru a spus: „*când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la uși.*” Și așa este. Mulțumiri Dumnezeului nostru care veghează asupra Cuvântului Său, care Și-a împlinit principala făgăduință din vremea aceasta, ca totul să poată fi reșezat în starea corectă. Poate că cineva spune acum: „Această pretenție o pot avea mulți!” Atunci să vină! Este loc la amvon; dar să ia Scriptura și să vestească Cuvântul. Noi aici nu suntem o mănăstire, ci o biserică deschisă. Și aici Cuvântul lui Dumnezeu poate fi vestit liber și deschis. Dar acestui Cuvânt nimeni nu i se poate împotrivi. Dumnezeu are dreptate pentru totdeauna. De aceea, dacă toți ceilalți își asumă dreptul să creadă ceea ce au hotărât „părinții” bisericii în anumite concilii... acești „părinți” erau oameni care nu-L cunoșteau deloc pe Dumnezeu. Puteți citi: „părinții” bisericii s-au convertit la creștinism. O puteți citi! Despre Tertulian, despre toți acești oameni puteți citi: „*Și el s-a convertit la creștinism.*” Eu nu știu nimic despre nici o convertire la creștinism: eu știu numai despre o întoarcere la Isus Hristos, Domnul și Răscumpărătorul meu. Uneori trebuie să citim și istoria bisericii, ca să vedem aceste lucruri.

Și închei cu gândul pe care deja l-am exprimat: suntem foarte întristați. Noi nu judecăm pe nimeni aici, nu osândim pe nici un om din nici o religie. Dar suntem întristați că omenirea a fost înșelată prin religie, și se va trezi în partea cealaltă că a trecut pe lângă vremea harului. Dacă azi sunt în mijlocul nostru oameni care nu și-au dedicat încă viețile lor Domnului, ar fi acum o bună ocazie s-o facă. Dumnezeu să ne binecuvânteze și să fie cu noi. Amin.

Poate cele două surori ale noastre ne cântă o cântare. Vă rog să vă ridicați înaintea rugăciunii, ca să-I mulțumim Domnului împreună. Avem, desigur, cântări frumoase pe care le cântă corul, am cântat și noi cântări frumoase, iar acum vom asculta o cântare a celor două surori, și haideți să avem inimile deschise și să ținem pasul în lăuntrul nostru, ca Dumnezeu să ne binecuvânteze. [...]

Ne aplecăm capetele și rămânem în rugăciune liniștită. Dați-mi voie să întreb dacă este cineva aici care dorește să-și dedice viața Domnului. Ridicați mâinile. Este cineva? Mulțumesc. Mulțumesc. Dumnezeu să vă binecuvânteze! Câți doresc să fie gata la venirea Domnului? Amin! Amin! Să cântăm „Așa cum sunt.” [...]

Doamne iubit, noi am auzit chemarea. Tu Însuși ai spus „*Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.*” Doamne iubit, Tu ești Răscumpărătorul nostru; Cuvântul Tău nu s-a întors gol nici azi, ci împlinește scopul pentru care l-ai trimis Tu. Doamne credincios, primește-i pe toți cei care vin acum la Tine, iartă pe fiecare, fii îndurător. Și de ar fi păcatele cum e cârmăzul, să se facă albe ca zăpada. Spală-ne pe toți care suntem azi aici prin sângele Tău scump și sfânt. Cuvântul Tău să ne pătrundă și Duhul Tău să ne călăuzească în tot adevărul.

Doamne scump, noi Îți mulțumim pentru prezența Ta; Tu încă mai mântuiești, mai vindeci, mai binecuvântezi, mai eliberezi. Îți mulțumim. Și slăvim puterea sângelui Tău, a Cuvântului și a Duhului Tău. Aleluia. Mulțumiți Domnului. Lăudați Numele Lui.

O, Dumnezeule, lucrează după dorința Ta cu Biserica Ta, cu poporul Tău, cheamă afară, arată-ne calea. O, Doamne scump, Îți mulțumim pentru prezența Ta; Tu ești prezent în acest loc, Tu ai vorbit cu noi. Aleluia. Laudă, cinste, și slavă Ție, în Numele sfânt al lui Isus. Și tot poporul să spună „Aleluia”. Și tot poporul să spună „Amin”. Puteți lua loc.

Numai ceva doresc să mai spun: dacă în mijlocul nostru sunt frați și surori noi, care încă nu și-au dedicat viețile lor Domnului, avem aici frați care vă stau la dispoziție. Dacă mai aveți întrebări sau dacă doriți rugăciune, simțiți-vă liberi – rămâneți aici. Noi suntem aici ca să vă slujim, să slujim tuturor cu ajutorul lui Dumnezeu.

Poftește, frate Russ. [...]